

Η Χρυσή ΧΗΝΑ

Εικονογράφηση: Ξυδία Ασπασία

Κείμενα: <https://www.paidika-paramythia.gr>

Εικονογράφηση – Επιμέλεια: Ασπασία Ξυδέα (Μουσείο Παραμυθιού)
Διορθώσεις: Έλενα Αριστοδήμου & Ανδρέας Ανδρέου (RISC)

©AR4Youth, 2022

Το παρόν διατίθεται κάτω από την άδεια [Αναφορά Δημιουργού 4.0 Διεθνές \(CC BY 4.0\)](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) βάση της οποίας επιτρέπεται η επαναχρησιμοποίηση των περιεχομένων δεδομένου ότι γίνεται κατάλληλη αναφορά στον δημιουργό ενώ υποδεικνύονται ξεκάθαρα τυχόν αλλαγές.

Σχετικά με το έργο AR4Youth
Το έργο Training Young People on Augmented Reality Authoring Showcasing Intangible Cultural Assets as Use Cases (AR4Youth) χρηματοδοτείται από το Πρόγραμμα Erasmus+ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και συντονίζεται από τον Κυπριακό Οργανισμό Research & Innovation Center for Social and Educational Sciences (RISC) σε συνεργασία με οργανισμούς από την Ολλανδία (ATERMON), Κύπρο (Μουσείο Παραμυθιού), Λιθουανία (Active Youth), Ελλάδα (AKNOW) και Εσθονία (Eesti People to People).

Το AR4Youth επικεντρώνεται στην εκπαίδευση των νέων στη σύλληψη, το σχεδιασμό και υλοποίηση ενός έργου Επαυξημένης Πραγματικότητας (AR) με σκοπό την ψηφιοποίηση και επαύξηση βιβλίων, οδηγών ή εγχειριδίων. Αναγνωρίζοντας, επιπλέον, την αναγκαιότητα διατήρησης της πολιτιστικής μας κληρονομιάς που αποτελεί τη βάση των αξιών, των πεποιθήσεων και των φιλοδοξιών μας, και ανταποκρινόμενο στον Στόχο Βιώσιμης Ανάπτυξης (SDG) 11.4 για «ενίσχυση των προσπάθειών για προστασία της παγκόσμιας πολιτιστικής και φυσικής κληρονομιάς», το έργο θα χρησιμοποιήσει ως υλικά εκπαίδευσης Ελληνικά, Λιθουανικά και Εσθονικά παραμύθια, μύθους και θρύλους που θα μετατραπούν σε ψηφιακά κείμενα AR και θα διατηρηθούν στην Πολιτιστική Ψηφιακή Βιβλιοθήκη του έργου.

Για την κάλυψη του προαναφερθέντος σκοπού, το έργο έθεσε τους ακόλουθους στόχους:

- Να ενισχύσει τις προηγμένες ψηφιακές δεξιότητες (δηλαδή, τη χρήση τεχνολογιών AR) των νέων με ιδιαίτερη έμφαση στους NEET (νέους που δεν βρίσκονται σε εκπαίδευση, απασχόληση ή κατάρτιση).
- Να εξοπλίσει τους νέους με ανταγωνιστικά προσόντα είτε για την είσοδο στην αγορά εργασίας ή για τη σύλληψη του δικού τους επιχειρηματικού μέλλοντος.
- Να ευαισθητοποιήσει τους νέους σχετικά με την πολιτιστική κληρονομιά στις χώρες της κοινοπραξίας.
- Να ευαισθητοποιήσει τους νέους στη σημασία της διατήρησης της πολιτιστικής κληρονομιάς και πιο συγκεκριμένα στη ψηφιοποίηση των παραδοσιακών παραμυθιών, μύθων και θρύλων.
- Να ενισχύσει την ποιότητα και καινοτομία της εργασίας για/με νέους μέσω της δημιουργίας προηγμένης ψηφιακής εκπαίδευσης.

Περισσότερες πληροφορίες για το έργο και τις δραστηριότητές του είναι διαθέσιμες στην ιστοσελίδα του έργου <https://www.ar4youth.eu/>, και στη σελίδα του στο Facebook (@AR4Youth).

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ' ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας άντρας που είχε τρεις γιους. Τον μικρότερο τον έλεγαν Χαζούλη και όλοι τον περιφρονούσαν και τον κορόιδευαν.

Κάποια μέρα ο μεγαλύτερος γιος ήθελε να πάει στο δάσος για να κόψει ξύλα. Πριν ξεκινήσει η μητέρα του, του έδωσε μια ωραία πίτα και ένα μπουκάλι κρασί για να μην πεινάσει και να μην διψάσει. Όταν έφτασε στο δάσος, συνάντησε ένα γέριχο γκριζο ανθρωπάκι. Το ανθρωπάκι, αφού του ευχήθηκε καλημέρα, του είπε: «Δώσε μου ένα κομμάτι από την πίτα σου και άσε με να πω μία γουλιά από το κρασί σου καθώς είμαι πολύ πεινασμένος και διψασμένος!»

Ο έξυπνος γιος όμως απάντησε: «Αν σου δώσω την πίτα μου και το κρασί μου, τότε δεν θα μείνει τίποτα για μένα. Πάγε λοιπόν τον δρόμο σου και μη με καθυστερείς». Έτσι άφησε το ανθρωπάκι και προχώρησε.

Όταν βρήκε ένα δέντρο κατάλληλο για ξύλα και άρχισε να το κόβει, δεν πρόλαβε να συνεχίσει για πολύ. Μετά από λίγα μόνο χτυπήματα στο δέντρο, το τσεκούρι του ξέφυγε και χτύπησε το ίδιο του το χέρι. Έτσι αναγκάστηκε να επιστρέψει σπίτι για να του δέσουν την πληγή. Στην πραγματικότητα όμως τον τραυματισμό του τον προκάλεσε το γκριζο ανθρωπάκι.

Αφού ο πρώτος γιος επέστρεψε χωρίς ξύλα και τραυματισμένος στο σπίτι, ξεκίνησε ο δεύτερος γιος για το δάσος. Η μητέρα έδωσε και σε αυτόν μία πίτα και ένα μπουκάλι κρασί. Όταν έφτασε στο δάσος συνάντησε το ίδιο γκρι ανθρωπάκι που του ζήτησε ένα κομμάτι από

την πίτα και μια γουλιιά κρασί. Αλλά και ο δεύτερος γιος αρνήθηκε λέγοντας: «Ότι θα δώσω σε σένα, αυτό θα λείψει από μένα, για αυτό πάρε το δρόμο σου και μη σπαταλές τον χρόνο μου!» Έτσι άφησε το ανθρωπάκι να στέκεται και συνέχισε προς το δάσος. Η τιμωρία δεν άργησε και για αυτόν. Μετά από μερικές τσεκουριές σε ένα δέντρο, το τσεκούρι του ξέφυγε με αποτέλεσμα να του χτυπήσει το πόδι και έτσι τον πήγαν στο σπίτι του σηκωτό.

Τότε ο μικρότερος γιος, ο Χαζούλης, λέει:

«Πατέρα, άσε εμένα να πάω να κόψω ξύλα.»
«Τα αδέρφια σου έπαθαν ζημιά όταν πήγαν» αποκρίθηκε ο πατέρας «παράτα τα, δεν ξέρεις από αυτά τα πράγματα.»

Ο Χαζούλης όμως επέμενε και παρακαλούσε τον πατέρα του μέχρι που αυτός του απάντησε: «Πήγαινε, από την ζημιά που θα πάθεις το πολύ πολύ να γίνεις εξυπνότερος.»

Η μητέρα του έδωσε μια πίτα που είχε φτιάξει με στάχτη και νερό και ένα μπουκάλι μπίρα η οποία είχε ήδη ξινίσει. Όταν έφτασε στο δάσος συνάντησε και αυτός το μικρό γκριζό ανθρωπάκι που τον χαιρέτησε και του είπε: «Δώσε μου ένα κομμάτι από την πίτα σου και μία γουλιιά από το μπουκάλι σου, είμαι πολύ πεινασμένος και διψασμένος!»

Ο Χαζούλης τότε απάντησε: «Το μόνο που έχω είναι σταχτόπιτα και ξινή μπίρα, αν ικανοποιείσαι με αυτό τότε να καθίσουμε και να φάμε.» Το ανθρωπάκι δέχτηκε, αλλά όταν κάθισαν και ο Χαζούλης έβγαλε την σταχτόπιτα αυτή είχε γίνει μια θεσπέσια αυγόπιτα και η ξινή μπίρα είχε γίνει καλό κρασί.

Έτσι καθίσανε και αφού έφαγαν και ήπιαν το ανθρωπάκι είπε: «Επειδή έχεις καλή καρδιά και μοιράζεσαι αυτά που σου ανήκουν θα σου χαρίσω τύχη. Απέναντι μας είναι ένα γέρικο δέντρο, κόψε το και στις ρίζες του θα βρεις κάτι.» Με αυτά τα λόγια το ανθρωπάκι αποχαιρέτησε και έφυγε.

Όταν ο Χαζούλης πήγε και έκοψε το δέντρο βρήκε στις ρίζες του μία χήνα που είχε φτερά από καθαρό χρυσάφι.

Έβγαλε την χήνα, την πήγε μαζί του και πήγε σε ένα πανδοχείο

για να περάσει την νύχτα. Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου είχε τρεις κόρες στις οποίες προκάλεσε μεγάλη περιέργεια αυτό το περίεργο πουλί. Εκτός από περιέργεια όμως, οι κόρες θέλησαν να κλέψουν ένα από τα χρυσά φτερά της χήνας.

Η μεγαλύτερη σκέφτηκε: «θα βρεθεί κάποια ευκαιρία να της βγάλω ένα φτερό!» και όταν ο Χαζούλης βγήκε έξω άρπαξε την φτερούγα της χήνας, αλλά τα δάχτυλα της έμειναν κολλημένα πάνω της.

Μετά από λίγο ήρθε και η δεύτερη η οποία ήθελε και αυτή να πάρει κάτι από τη χήνα. Μόλις όμως ακούμπησε την αδερφή της κόλλησε πάνω της. Όταν ήρθε και η τρίτη αδερφή, οι άλλες δύο άρχισαν να της φωνάζουν: «Φύγε από εδώ, για το θεό, φύγε!» Ωστόσο η τρίτη δεν κατάλαβε γιατί θα έπρεπε να φύγει και έτρεξε προς τη χήνα. Μόλις όμως ακούμπησε την μεσαία της αδερφή κόλλησε και αυτή. Έτσι ξενύχτησαν και οι τρεις μαζί με την χήνα.

Το επόμενο πρωί, ο Χαζούλης πήρε αγκαλιά τη χήνα του και ξεκίνησε τον δρόμο του χωρίς να δώσει σημασία στα κορίτσια που ήταν κολλημένα πάνω της. Τα κορίτσια έτρεχαν ξοπίσω του, μια αριστερά και μια δεξιά όπως μπορούσαν να βρουν βηματισμό χωρίς να πέσουν.

Στο δρόμο συνάντησαν έναν παπά, ο οποίος μόλις είδε την πορεία τους εξοργίστηκε: «Δεν ντρέπεστε παλιοκόριτσα να τρέχετε πίσω από τον νεαρό, αυτό δεν είναι καθόλου σωστό!» Τελειώνοντας την φράση άρπαξε την μικρότερη από το χέρι για να την τραβήξει, αλλά μόλις την ακούμπησε κόλλησε και αναγκάστηκε να τρέχει και αυτός ξοπίσω τους.

Μετά από λίγο διασταυρώθηκαν με τον επίτροπο της εκκλησίας που είδε τον παπά να τρέχει πίσω από τα τρία κορίτσια. Παραξενεύτηκε με το θέαμα και φώναξε: «Που το έβαλες παπά μου τόσο γρήγορα; Μη ξεχνάς ότι έχουμε μία βάπτισμα σήμερα!» Έτρεξε προς τα πάνω του και τον τραβήξε από το μανίκι αλλά κόλλησε και αυτός.

Έτσι καθώς οι πέντε ακολουθούσαν την χρυσή χήνα συναντήθηκαν με δύο αγρότες οι οποίοι ερχόταν από το χωράφι τους με τις αξίνες στον ώμο. Ο παπάς τους φώναξε να απελευθερώσουν αυτόν και τον επίτροπο. Μόλις όμως ακούμπησαν τον επίτροπο

κόλλησαν και αυτοί και τώρα ήταν επτά που έτρεχαν πίσω από τον Χαζούλη και την χήνα.

Τελικά έφτασαν όλοι μαζί σε μια πόλη. Στη πόλη αυτή υπήρχε ένας βασιλιάς, η κόρη του οποίου ήταν τόσο σοβαρή που κανείς δεν μπορούσε να την κάνει να γελάσει. Έτσι ο βασιλιάς είχε φτιάξει νόμο, πως όποιος μπορέσει να την κάνει να γελάσει θα την παντρευόταν. Όταν το άκουσε αυτό ο Χαζούλης πήγε με την ακολουθία του στην βασιλοπούλα, και όταν εκείνη είδε τους επτά ανθρώπους να τρέχουν ο ένας πίσω από τον άλλον, άρχισε να γελάει φωναχτά τόσο πολύ που δεν μπορούσε να σταματήσει.

Τότε ο Χαζούλης ζήτησε την βασιλοπούλα για γυναίκα του, αλλά στο βασιλιά δεν άρεσε καθόλου ο γαμπρός και σκαρφίστηκε ένα σωρό προφάσεις. Τελικά του ζήτησε να του φέρει έναν άνδρα ο οποίος θα μπορούσε να πιει ένα κελάρι κρασί μόνος του.

Ο Χαζούλης σκέφτηκε το μικρό γκρίζο ανθρωπάκι και πήγε στο δάσος για να του ζητήσει βοήθεια. Στο σημείο που είχε κόψει το δέντρο είδε να κάθεται ένας άνδρας ο οποίος φαινόταν θλιμμένος. Ο Χαζούλης τον γώπησε τι τον απασχολούσε και ήταν έτσι λυπημένος.

«Έχω μεγάλη δίψα και δεν μπορώ να τη σβήσω, το κρύο νερό δεν το αντέχω. Ήπια βέβαια ένα βαρέλι κρασί αλλά τι να κάνει μια σταγόνα πάνω στη καυτή πέτρα;» απάντησε ο ξένος.

«Μπορώ να σε βοηθήσω» του είπε ο Χαζούλης. «Έλα μαζί μου και θα χορτάσεις κρασί!»

Τον πήγε στο κελάρι του βασιλιά και ο ξένος όρμηξε πάνω στα μεγάλα βαρέλια. Έπινε, έπινε, έπινε και μέχρι να περάσει μία μέρα είχε πιει όλο το κελάρι.

Ο Χαζούλης ξαναζήτησε την νύφη αλλά ο βασιλιάς ήταν πολύ δυσαρεστημένος που ένας κακομοίρης, που ο καθένας τον έλεγε Χαζούλη, θα έπαιρνε την κόρη του.

Έτσι έθεσε νέους όρους: θα έπρεπε να φέρει έναν άνδρα ο οποίος θα μπορούσε να φάει ένα βουνό από ψωμί. Ο Χαζούλης δεν το πολυσκέφτηκε και πήγε αμέσως στο δάσος. Εκεί στην ίδια θέση, βρήκε να κάθεται ένας άνδρας ο οποίος έδενε με

μια ζώνη την κοιλιά του και το προσώπό του ήταν θλιμένο.

Ο άνδρας έλεγε: «Έχω φάει έναν ολόκληρο φούρνο τραγανιστό ψωμί, αλλά που να φτάσει όταν κανείς πεινάει τόσο πολύ όσο εγώ. Το στομάχι μου παραμένει άδειο και εγώ πρέπει να δένω την κοιλιά μου για να μη πεθάνω της πείνας.»

Ο Χαζούλης χάρηκε και του είπε: «Έλα μαζί μου και θα χορτάσεις την πείνα σου.»

Τον πήγε στην αυλή του βασιλιά ο οποίος είχε μαζέψει όλο το αλεύρι του βασιλείου του και έβαλε να ψήσουν ένα τεράστιο βουνό από ψωμί. Ο άνδρας από το δάσος στάθηκε μπροστά από το βουνό και άρχισε να τρώει, και να τρώει και να τρώει... Έτσι σε μία μέρα το βουνό από ψωμί είχε εξαφανιστεί!

Ο Χαζούλης ζήτησε για τρίτη φορά τη νύφη αλλά ο βασιλιάς έψαξε και πάλι τρόπο για να αποφύγει τον γαμπρό. Αυτή τη φορά ζήτησε ένα καράβι το οποίο μπορούσε να ταξιδεύει σε στεριά και θάλασσα: «Όπως θα καταπλεύσεις με αυτό θα πάρεις αμέσως και την κόρη μου για γυναίκα!» του είπε.

Ο Χαζούλης πήγε απευθείας στο δάσος και εκεί στεκόταν το γκρίζο ανθρωπάκι. «Ήπια και έφαγα για σένα» του λέει τότε το ανθρωπάκι «τώρα θα σου δώσω και το πλοίο. Όλα αυτά τα κάνω επειδή ήσουν καλοσυνάτος μαζί μου!»

Έτσι, του έδωσε το πλοίο το οποίο μπορούσε να ταξιδέψει σε στεριά και θάλασσα. Όταν ο βασιλιάς είδε και αυτόν τον όρο του να εκπληρώνεται δεν μπορούσε να αρνηθεί άλλο να δώσει την κόρη του.

Έτσι γιορτάστηκε ο γάμος και μετά τον θάνατο του Βασιλιά ο Χαζούλης κληρονόμησε το βασίλειο και έζησε για πολλά χρόνια ευτυχισμένος με την γυναίκα του.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης